

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2217/24
5.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Игор Лолић, адвокат из Панчева, ул. Моравска бр. 2/21, против туженог Република Србија, коју заступа Државно првобранилаштво, Одељење Зрењанин, ул. Пупинова бр. 1, ради утврђења, одлучујући по жалби туженог на пресуду Основног суда у Панчеву П бр. 1987/23 од 20.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 05.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П бр. 1987/23 од 20.02.2024. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиле и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ставом један побијане пресуде одбијен је као неоснован приговор о апсолутној ненадлежности суда истакнут од стране законског заступника тужене, а ставом два усвојен тужбени захтев тужиле и утврђено је да је тужилца стекла право својине одржајем на непокретности њива II класе која се у природи налази у ... потес /..., број дела 1, остало градско грађевинско земљиште у државној својини, површине 1397 м², катастарска парцела број ... КО ... и њива III класе, која се у природи налази у ... потес/... дела 2, остало градско грађевинско земљиште у државној својини, површине 1510 м², катастарска парцела број ... КО ..., све уписано у Лист непокретности број ... КО ..., што је тужени Република Србија дужан да призна и трпи и да дозволи да тужилца своје право својине на основу ове пресуде упише у Катастру непокретности под претњом извршења. Ставом три обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 199.290,00 динара са законском затезном каматом

почев од дана извршности одлуке о трошковима спора па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана дана пријема отправка ове пресуде, под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде у благовременом року је изјавио жалбу тужени побијајући је због свих законских разлога.

Тужиља је дала одговор на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 386 ЗПП, овај суд је нашао:

-жалба није основана.

У спроведеном поступку није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом тужене указује на друге повреде поступка које би биле од утицаја.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да је у катастарском оперативном надлежне РГЗ СКН Панчево уписана катастарска парцела број ... КО ... укупне површине 2907 м² која се налази у потесу ..., која је по врсти земљишта остало грађевинско земљиште у државној својини од чега њива II класе као део број 1. парцеле чини површину од 1397 м², а њива III класе као део број II парцеле површину од 1510 м². Као носилац права својине ове катастарске парцеле уписан је тужени Република Србија као носилац државне својине, док је тужиља АА уписана као држалац исте у обиму удела 1/1. Даље је утврђено да је 14.06.1975. године закључен купопродајни уговор између ББ као продавца, која је тада била уписана у земљишњим књигама као власник ове парцеле, и ВВ из ... као купца, те је овим уговором продата ова катастарска парцела за куповну цену од 4.000,00 динара, да је купац наведену некретнину за означену цену купио у целости и исплатио купопродајну цену који износ је продавац примио, те да је продавац сагласан да се изврши пренос кроз земљишну књигу и Катастар у корист купца, те да је купац одмах ступио у посед, а да од 01.01.1976. године плаћа све обавезе. Дана 11.02.1992. године тужиља АА из ..., је купила ову парцелу од ВВ и закључили су купопродајни уговор који је оверен пред Општинским судом у Панчеву под пословним бројем Ов. бр. 1385/92 од 12.02.1992. године, и то за купопродајну цену од 50.000,00 динара, те је наведено да је одмах исплаћена купопродајна цена, те да продавац дозвољава да се изврши пренос кроз земљишну књигу односно Катастар у корист купца. Од тренутка закључења купопродајног уговора од 11.02.1992. године када је тужиља и ступила у посед непокретности, која чини предмет овог уговора, тужиљу нико није сметао у поседу ове парцеле, те је тужбу у овој парници поднела 31.10.2023. године.

На овако правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право и то одредбе члана 20, 21, 28, 30 и 72 Закона о основама својинскоправних односа када је донео побијану одлуку, а разлоге које је дао првостепени суд у свему прихвата и овај суд као потпуне и јасне.

Првостепени суд је на име на основу горе наведених прописа сматрао да постоје услови за стицање права својине по правилима и условима за редовни одржај, обзиром да државина тужиље на предметној парцели у трајању од 32 године (заједно са претходником скоро 50 година) није прибављена силом, преваром или злоупотребом поверења, да се заснива на пуноважном правном основу који је потребан за стицање права својине, односно на купопродајном уговору од 12.02.1992. године, да је тужиља по том основу уведена у посед предметне парцеле и да од тада несметано и мирно користи парцелу као власник, при чему се понашајући на тај начин да је била у уверењу да својину заснива на пуноважном правном основу, те је стога првостепени суд нашао да је тужбени захтев тужиље основан.

Овај суд је ценио наводе жалбе туженог који указује да није јасно како је суд донео одлуку да је одржајем стекла право својине на парцелама у државној својини када се одржајем не може стећи право својине на парцелама у државној својини, као и да се у Г Листу непокретности број ... на спорним парцелама постоји уписано право пролаза, па је нашао да су ови наводи жалбе неосновани.

На име, према Закону о основама својинскоправних односа и то члан 72, који се примењује у овом случају државина је савесна ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова, а квалитет савесности се процењује према субјективном уверењу држаоца да ли му је познато или је према постојећим околностима могло бити познато да ствар коју држи није његова, односно да припада неком другом. Држалац је савестан ако се докаже да је био савестан у моменту стицања државине у моменту истека рока за одржај, а у међувремену се претпоставља његова савесност, а ако тврди супротно мора то да докаже. Са друге стране државина је законита ако се заснива на пуноважном правном основу који је потребан за стицање права својине и ако није прибављена силом, преваром или злоупотребом поверења. Законом о изменама и допунама Закона о основама својинскоправних односа ("Службени лист СРЈ" бр. 29/96 од 26.06.1996. године), који се примењује од 04.07.1996. године престао је да важи члан 29 Закона о основама својинскоправних односа ("Службени лист СФРЈ" бр. 6/80) којим је било прописано да се на ствари у друштвеној својини право својине не може стећи одржајем, те је од тада законом дозвољено да савесни стицалац може стећи својину и на ствари (непокретности) која је у државној или друштвеној својини али да се тај рок рачуна од 04.07.1996. године, те се у смислу испуњености услова како у погледу ванредног тако и у погледу редовног одржаја као законом прописаног начина стицања права својине у смислу члана 21 цитираног Закона о основама својинскоправних односа, рок за исти рачуна управо од 04.07.1996. године. Тужиља је савесни и законити држалац предметне парцеле у периоду преко 32 године, дакле од тренутка закључења уговора о купопродаји са ВВ 11.02.1992. године, дакле 32 године тако да су испуњени услови за стицање права својине редовним одржајем што суд утврђује овом пресудом, на тај начин што овај основ стицања права својине представља начин стицања права својине по основу самог закона у складу са чланом 21 Закона о основама својинскоправних односа из чега произилаз да је тужиља на овај начин то право стекла истеком десетогодишњем рока, који се рачуна од 04.07.1996. године, као дана ступања на снагу цитираног закона о изменама и допунама Закона о основама о својинскоправних односа. Институт одржаја се заснива на идеји не вршења права својине од стране власника, па се савесност

односно савесна државина претпоставља, а тужени је у смислу и у вези члана 72 Закона о основама својинскоправних односа није доказа да је тужиља била несавесна.

Такође није од утицаја ни чињеница на коју се позива у жалби тужени да је у Г Листу непокретности на спорним парцелама постојало уписано право пролаза јер ово право оптерећује непокретност, а без обзира на то ко је власник.

Правилна је одлука првостепеног суда у погледу трошкова парничног поступка јер исти зависе од исхода спора у смислу члана 153 и 154 ЗПП, а обрачунати су правилном применом АТ и ТТ тарифе.

Одбијени су захтеви и тужиље и туженог на накнаду трошкова другостепеног поступка у смислу одредбе члана 165 ЗПП, јер тужени није успео у жалбеном поступку па стога нема права на накнаду трошкова поступка, а тужиља нема права на накнаду трошкова одговора на жалбу имајући у виду да се не ради о нужном трошку за ову парницу.

Обзиром на горе изнето донета је одлука као у изреци у смислу одредбе члана 390 ЗПП.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић